

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

Titvlvs X. De his, quæ siunt à Prælatiſ, ſine conſenſu Capituli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

Capitulum, vacante Sede, aut suspenso Episcopo à beneficiorum collatione, ea conferre, & vicissim Episcopus, etiam solus, potest ea conferre, si à collatione beneficiorum suspensum sit Capitulum, quia quoad illa, quæ Episcopo & Capitulo communiter sunt facienda, uno illorum naturaliter aut Civiliter mortuo, totum jus remanet in altero, et quod unum corpus constituent. *c. Si ad Episcopum h. t. in 6.* Neque tamen

hoc intelligi debet de eo etiam casu, quo Episcopus conferre debet beneficia, cum consilio, aut consensu sui Capituli; in hoc enim casu, mortuo, aut suspenso à beneficiorum collatione Episcopo, nihil potest circa beneficia conferenda Capitulum, quod nullum jus ad conferenda beneficia habet, sed consensus illius tantum requiritur, ut conditio, juxta *cit. c. §. Cum verò h. t. in 6.*

TITVLVS X.

DE HIS, QUÆ FIUNT A PRÆLATIS, SINE CONSENSU CAPITULI.

§. I.

Ad quos actus Episcopi, aut alterius Prælati, requiratur consensu Capituli, & qualis?

Primo requiritur consensus Capituli legitime congregati, aut conventus, præter consensum Episcopi, aut Prælati, ad alienationem rei Ecclesiasticæ immobilis (quæ loco moveri non potest, uti sunt agri, prædia, &c.) aut rei mobilis pretiosæ, quæ servando servari potest, *c. Irvina 1. h. t. & can. Sine exceptione 52. causa 12. q. 2.* (ad cavendam melius grave præjudicium Ecclesiæ) ita ut alienatio talium rerum nihil requisito Capitulo, aut hoc contradicente, facta, nulla sit, & à successore teneri non debeat, nisi postea consensum suum præstando Capitulum, factam alienationem approbet. *c. Cum nos 3. h. t. junctâ Glossâ v. ratam.* quo in casu ratificatio sub-

sequens retrotrahitur ad tempus præcedentis alienationis, modò per hanc utilitas Ecclesiæ procuretur. Sufficit tamen etiam in casu rei Ecclesiasticæ ad breve tantum tempus infra decennium v. g. elocata, consensus præsumptus, qui habetur ex Scientia, & patientia Capituli, non contradicentis, cum posset.

Secundò si jus præsentandi ad beneficium, simul ad Prælatum, & Capitulum pertinet, non potest Prælatum præsentare sine consensu sui Capituli, vel majoris, & sanioris partis, *c. Enoscitur 6. h. t.* nisi aliud jubeat, aut privilegium, aut Consuetudo, quæ obvari debent.

Tertiò non potest Episcopus sine consensu sui Capituli concedere, seu unire in perpetuum Ecclesias Ecclesiis, etiam si habeat jus Patronatus in Ecclesiis concessis, sive unitis. *c. Tua nuper 8. h. t.* cum enim talis concessio speciem alienationis

nationis habeat, prohibitum autem sit Episcopis alienare res Ecclesie (immobiles, aut mobiles pretiosas, quae servando servari possunt) sine consensu sui Capituli, consequenter Ecclesias taliter unire non poterit: Imò nec fructus Ecclesiarum Parochialium poterit unire in perpetuum Monasterio v. g. aut alteri Ecclesie, sine consensu Capitali, aut Papae auctoritate, quamvis Patronus illius Ecclesie in hanc unionem consentiret. *c. Pastoralis 9. h. 2.* ob allatam scilicet rationem, quamvis ad alienationem talem infra decennium, de jure antiquo, sufficiat consensus tacitus, prout ex dictis jam patet.

§. II.

Proponitur, & declaratur unus casus specialis, in quo alienatio rei Ecclesiastica fieri potest à Pralato absque consensu Capituli.

Quamvis hic casus ad *Tit. 13. de rebus Ecclesia non alienand.* infra pertineret, uti multa alia, quae in hoc Titulo aguntur, quia tamen in *c. Cum Apostolica sedes 7. h. 1.* casus hic specialis refertur, breviter eum indicare placuit, pluribus legendum, apud Auctorem Methodi.

Est autem casus iste, quòd scilicet si Laicus decimas, à Pralato Ecclesiastico, ante Lateranense, in feudum acceperat, & nolit eas suae Ecclesie, à qua in feudum eas recognoscit, restituere, velit autem alteri Ecclesie, vel Monasterio eas donare, donatio talis, si fiat cum consensu Diocesani, non requisito consensu Capituli, subsistat, cum talis donatio in hoc casu, non tam sit alienatio, quam

renovatio rei Ecclesiastica à manu Laici ad Ecclesiam, saltem universalem, ut Pontifex, & de re Ecclesiastica tam Laicus disponat, quòd fieri non potest, quam Episcopus.

§. III.

Quinam actus fieri debeant in Consilio Capituli?

Primo non potest Episcopus, vel alius similis Prælatus, personam Ecclesiasticam instituere, aut destituere, in Consilio Capituli, *c. Novus 4. h. 1.* (cum indecens sit, ut caput sua mensura negligat in rebus, quae bonum totius concernunt) nisi consuetudo legitime praescripta aliud permittat, aut quae in his, potestate & jure ad se devolvitur propter negligentiam inferiorum, quae in casu non tenetur petere sui Capituli consilium.

Secundo non potest Episcopus, vel alius similis Prælatus suae Ecclesiae negotia, sine Consilio sui Capituli, expedire, prout statuitur (ob rationem scilicet oblatam) in *c. Quanto 5. h. 1.* nisi recepta consuetudo disponat aliter, aut negotia exigua, & minoris momenti sint: tamen in illis casibus, ubi consilium Capituli adhibere debet, tenetur eum illud sequi (nisi consilium idem deest, quòd consensus, aut consensus expressus requiratur) quia per solam consilii requisitionem, juri taliter praecipere licet, & utilitas consilii haberi potest, etiam si Episcopus illud non sequatur.

Tertio debent etiam invitari (negotia enim cogi possunt) Capitula Ecclesiarum Cathedralium, ad Concilia Pra-

vincialia; & si compareant per se, vel per suos Procuratores, etiam ad tractatus admitti, maxime in illis negotiis, quæ ad ipsa Capitula pertinent (ut quod omnes, & singulos tangit, ab omnibus

etiam approbetur) vocem tamen decisivam non habent c. *Etiamsi membra* 10. h. e. cum solis Episcopis conveniat, decidere, quæ in Capitulo Provinciali statuenda videbuntur.

TITULUS XI.

DE HIS QUÆ FIUNT À MAIORE PARTE CAPITULI.

§. I.

An, & qua ratione gesta à majore parte Capituli valeant?

Ad actus à Capitulo gerendos non requiritur, ut totum Capitulum sive collegium consensum præstet, sed sufficere ordinariè, ut pars major Congregatorum, vocem decisivam habentium, consentiant (quod enim à majore parte Capituli decretum est, hoc à Capitulo decretum fuisse censetur. *L. quod major* 19. ff. *ad municip.* modò duæ partes eorum, qui adesse debent, volunt, & possunt, sint congregatæ) ex c. *Cum in cunctis* 1. h. e. colligitur, & quamvis ex hoc Capitulo etiam colligatur, quòd non tantum major pars Capituli sufficiat, sed debeat etiam esse sanior (ab auctoritate, dignitate &c.) ordinariè tamen præsumitur, sanio rem partem esse, ubi major pars Capituli est; possunt tamen alii pauciores, & minor pars se opponere, ex rationabili causa, ad impediendam Capitulare decretum, si videat majorem partem irrationabiliter, & in damnum Ecclesie procedere.

§. II.

An Major pars Capituli possit aliquid decernere, cum præjudicio minoris partis, de bonis, aut juribus spectantibus ad singulos de Collegio?

Respondetur affirmativè, quòd nempe possit major, & sanior pars Capituli, unà cum Episcopo, seu Prælato, quamvis minor pars contradicat, ob necessitatem, seu utilitatem Ecclesie disponere, ac decernere, non solum de bonis, ac juribus ad singulos de collegio spectantibus, cum diminutione juris singulorum, si singuli jure illo gaudeant, ut membra illius Collegii, & hinc Pontifex in c. *Ex parte* 4. h. e. dicit, quòd possit Episcopus cum majore parte Capituli, etiam contradicente minore, cum diminutione reddituum Ecclesiasticorum, ad singulos illius Collegii spectantium, portionem deputare ad fabricam Ecclesie, si necessitas hoc exigat, vel utilitas Ecclesie. Neque tamen extendi hæc Pontificis Constitutio debet, ad quodvis opus pium & extraneum, quasi verò Episcopus cum majore parte

Ca.